



Folketingets Lovsekretariat

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 6374

Doknr.
636943

Dato
28-11-2018

Medlem af Folketinget Kirsten Normann Andersen (SF) har d. 21. november 2018 stillet følgende spørgsmål nr. S 255 til børne- og socialministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. S 255:

"I forlængelse af en række uheldige sager, hvor hjælp til ALS-ramte borgere har trukket ud eller blevet forhalet eller BPA-hjælp delvis afvises, vil spørgeren gerne vide, om ministeren vil overveje indførelse af en akutpakke med hjælp, der udløses, når man får diagnosen ALS?
(Spm. nr. S 255).

Begrundelse

ALS er en meget alvorlig progredierende sygdom, der typisk varer ca. tre år. Der er derfor brug for, at den konkrete og individuelle behandling, kommunerne laver, handler om at tilrette hjælpen til det rigtige niveau, uden at de har økonomiske incitamentter til at trække afgørelser i det uendelige. Derfor vil spørgeren gerne vide om ministeren ville overveje indførelse af en akutpakke med hjælp, der udløses så hurtigt som muligt, når man får diagnosen ALS. Især fordi spørgeren bl.a. via Muskelsvindfonden er blevet opmærksom på, at der er og har været en række sager, hvor kommunerne trækker afgørelse om hjælp i langdrag eller delvis afviser den hjælp, der er behov for, jf. f.eks. sagen med Torben fra Skanderborg, beskrevet i Ugebladet Skanderborg i artiklen »Nej til ekstra timer til ALS-ramte Torben: »Det handler ikke om at spare penge« af 13. november 2018.»

Svar:

ALS er en frygtelig sygdom, og de borgere, der får konstateret denne sygdom, og deres pårørende har min dybeste medfølelse. Henset til sygdommens alvor er det aldeles vigtigt, at kommunerne sørger for at tildele rettidig hjælp og støtte til de borgere, der er ramt af den.

Kommunerne er allerede i dag forpligtede til at yde hjælp og støtte til borgere med funktionsnedsættelser, i det omfang borgeren har behov herfor. Dette forudsætter, at kommunerne i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret og individuel vurdering af den enkelte borgers behov og forudsætninger. Heri ligger, at den enkelte kommune skal sørge for at prioritere tid og ressourcer korrekt med henblik på at give borgeren den hjælp, vedkommende har behov for, på det rigtige tidspunkt. Og det er klart, at kommunerne absolut ikke må trække sager i langdrag.



Den artikel, som spørgeren henviser til, vedrører en borger, der har fået tildelt en BPA-ordning med 73,5 støttetimer om ugen. Hvis en borger ønsker at blive tildelt flere timer, fx som følge af ændringer i borgerens omstændigheder, skal kommunen foretage en revurdering af den tildelte hjælp. Kommunen skal på baggrund heraf træffe en afgørelse, som kan påklages af borgeren.

Om end jeg har stor sympati for den borger, som den konkrete sag i artiklen omhandler, overvejer jeg ikke for nuværende at fastsætte yderligere forpligtelser for kommunerne. Dette fordi kommunerne, som nævnt, i dag i den sociale lovgivning allerede er underlagt en række forpligtelser, som har til formål at sikre, at borgere med funktionsnedsættelser får den hjælp, de har behov for, på det rigtige tidspunkt.

Hvis man i en konkret sag mener, at kommunen ikke lever op til de forpligtelser, som den er underlagt i den sociale lovgivning, kan jeg kun opfordre til, at man klager til Ankestyrelsen og evt. i sidste ende til Folketingets Ombudsmand.

Med venlig hilsen
Mai Mercado